

understregede, at intet kunne rokke ved den nære sammenhæng mellem byggeriets størrelse og obligationsudstedelsens størrelse. Man ville fra det konservative folkepartis side følge den beskæftigelsesmæssige udvikling. Der var jo fra alle sider i folketinget et stærkt ønske om at fastholde den høje beskæftigelse — det burde også oppositionen erkende — men hvis ikke den økonomiske balance blev genskabt, ville beskæftigelsen være i uhyggelig fare. Der måtte derfor gribes ind tilstrækkeligt tidligt og tilstrækkeligt effektivt.

Henry Christensen (V) tog sit udgangspunkt i Nationalbankens årsberetning, hvoraf fremgik, at vi ved udgangen af 1958 havde en nettogæld til udlandet på $\frac{1}{2}$ milliard kr., ved udgangen af 1968 på ca. 10 milliarder kr. Bruttogælden var i 1968 oppe på 25 milliarder kr., hvoraf halvdelen var kortfristet. Når man havde ladet en så stor del af udviklingen finansiere gennem gældsstiftelse til udlandet, måtte landet blive særligt følsomt over for udsving i den internationale valuta. Hertil bidrog også, at Danmarks økonomi i så høj grad var baseret på udenrigshandel. Der havde i en årrække været en utilstrækkelig balance i dansk økonomi. Det havde aktuelt bevirket de valutaproblemer, som landet stod overfor, og som havde nødvendiggjort de gennemførte begrænsninger af valutahandelen og diskontoforhøjelsen, der var omkostningsbelastende for erhvervs livet, ikke mindst for eksporterhvervene. Opgaven var derfor at tilvejebringe bedre balance i økonomien. Den kreditvidelse, der havde fundet sted, havde haft god baggrund i den erhvervmæssige situation og havde ikke ført til overophedning. Det var ikke forsvareligt at fortsætte med obligationsrationeringen, og det var rigtigt, at man var skredet til at afvikle forhåndsbelåningen. Det var også rigtigt, at kommunerne i højere grad blev selvfinansierende, men der måtte kunne gøres undtagelser for kommuner, der i særlig grad var ramt af udviklingsproblemer. Der måtte stilles større krav til egenopsparing i samfundet, og man lagde fra venstres side vægt på at finde veje til at støtte den private opsparing. *Henry Christensen* var enig med *Haunstrup Clemmensen* i, at nok var vi hårdt ramt af akutte vanskeligheder udefra, men virkningerne var blevet forstærket på grund af sammenhængen med den indre økonomiske balance. Det var lykkedes at tilvejebringe prisstabilitet, men indkomstudviklingen var løbet fra produktions- og produktivitetsudviklingen. Dette havde medført en stærkere forbrugsudvikling, end produktionen kunne opretholde, og nu sagde den økonomiske sagskundskab, at et nyt efterspørgselspres truede. Heroverfor havde socialdemokratiet i de forløbne måneder fremsat det ene forslag efter det andet til yderligere svækkelse af den statsfinansielle balance. Dette karakteriserede han som ansvarsløs politik. Han var glad for, at regeringen var gået i spidsen med at sige, at der måtte gennemføres offentlige besparelser, og han opfordrede regeringen til at gennemgå alle lovbundne udgifter med lovgrundlag, der var mere end